

בש"פ 3400/14 - שיבלי ויסאם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3400/14

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: שיבלי ויסאם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 7.5.2014 במ"ת 3020-01-14, שניתנה על ידי כבוד השופטת נ' מוניץ כ' באייר התשע"ד (20.05.14)

תאריך הישיבה:

בשם העורר: עו"ד ארגב ארצי

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 7.5.2014 (מ"ת 3020-01-14, השופטת נ' מוניץ). החלטה זו דחתה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

2. נגד העורר הוגש ביום 2.1.2014 כתב אישום הכולל שלושה אישומים המייחסים לו את העבירות הבאות: איזמים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)); הטרדה באמצעות מתקן בזק (לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982); נשיאה והובלת נשק (לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין); החזקת נשק (לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין); ירי באזור מגורים (לפי סעיף 340א לחוק העונשין); החזקה של נשק, אביזר נשק ותחמושת (לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין) והחזקת סמים לצריכה עצמית (לפי סעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973).

3. על פי עובדות האישום הראשון, העורר לא השלים עם כך שהמתלוננת, שהיתה בעבר בת זוגו, ניתקה עמו את הקשר והוא המשיך להתקשר לטלפון הנייד שלה, לשלוח לה מסרונים ולאיים כי יפגע בה ובבני משפחתה. על פי עובדות האישום השני, לאחר שהמתלוננת הגישה תלונה במשטרה בגין המעשים המיוחסים לעורר באישום הראשון, הוא הגיע לביתה ביום 8.12.2013 כשהוא נושא עימו רובה M-16 (להלן: הרובה) ללא היתר כדין והחל לצעוק לעבר המתלוננת ולגדפה. כאשר התבקש העורר לפנות את המקום, הוא הוציא את הרובה וירה באמצעותו מספר יריות ורק אז עזב. על פי עובדות האישום השלישי, בחיפוש שנערך בביתו של העורר ביום 17.12.2013 נתפסו ברשותו אקדח 9 מ"מ חצי אוטומטי מסוג CZ, מחסנית לאקדח 9 מ"מ, מחסנית לרובה M-16, 13 כדורי תחמושת 9 מ"מ, 29 כדורי תחמושת 5.56 מ"מ לרובה M-16 וכן 0.24 גרם של סם מסוכן מסוג קנבוס.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הגישה המשיבה בקשה לעוצרו עד לתום ההליכים נגדו. בבקשה צוין כי לחובתו של העורר עבר פלילי כבד בעבירות רכוש, סמים ואלימות, שבגין הוא אף נדון למאסר של 5 שנים. בדיון שהתקיים ביום 9.1.2014 הסכים בא-כוחו של העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר וביקש כי מרשו ישלח לתסקיר מעצר. בסופו של אותו דיון הורה בית המשפט המחוזי על שליחתו של העורר לתסקיר (השופטת א' הלמן).

5. בתסקיר מיום 30.1.2014 צוין שירות המבחן כי אינו ממליץ על שחרורו של המבקש. שירות המבחן התייחס להתרשמותו מאופיו של המבקש כמאופיין בקווים אנטיסוציאליים ובאובססיביות. שירות המבחן בחן את המפקחים שהוצעו (מעבידיו של המבקש לשעבר) וקבע כי הם אינם מהווים דמויות משמעותיות ומגבילות מהיבטו של המבקש. עוד צוין בתסקיר כי נראה על פי עברו של המבקש כי הוא נוטה להתנהגות פורצת גבולות ואלימה. לבסוף צוין שירות המבחן כי הסיכון הפוטנציאלי שטמון בהתנהגותו כלפי המתלוננת הינו גבוה מאד.

6. בדיון שהתקיים ביום 2.2.2014 ביקש בא-כוחו של העורר כי בית המשפט המחוזי יורה על עריכת תסקיר משלים לצורך בחינת חלופות נוספות למעצר. באת-כוח המשיבה התנגדה לבקשה בטענה שתסקיר המבחן לא רק פסל את החלופה המוצעת אלא אף התייחס למאפייני אישיותו הבעייתיים של העורר והעריך שנשקפת ממנו רמת מסוכנות גבוהה מאד כלפי המתלוננת. בסופו של אותו דיון קיבל בית המשפט המחוזי את עמדת העורר וקבע כי הוא רשאי להציע חלופות נוספות שייבחנו על ידי שירות המבחן במסגרת תסקיר משלים.

7. התסקיר המשלים מיום 11.2.2014 בחן חלופת מעצר נוספת שהוצעה בבית אימו (בפיקוח ובפיקוח אחותו וחבר משפחה). שירות המבחן פסל אף חלופה זו לאחר שקבע כי המפקחים אינם יכולים להתמודד עם הסיכון הפוטנציאלי שטמון בהתנהגותו כלפי המתלוננת.

8. לאחר הגשתו של התסקיר המשלים, בדיון שהתקיים ביום 12.2.2014 הסכים בא-כוחו של העורר למעצר עד עמוד 2

לתום ההליכים אך ציין שהוא עושה כן "תוך שמירת הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר ולהציג חלופת מעצר לכשתמצא כזו". בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחוזי כי העורר יעצר עד תום ההליכים נגדו, והוסיף כי "אין מניעה כי תוגש בקשה לעיון חוזר לכשתהיה בידי המשיב חלופה מתאימה להציע, אם כי אין באמור כדי להביע עמדה בדבר שחרורו לחלופה כזו" (השופטת א' הלמן) (להלן: ההחלטה מיום 12.2.2014).

9. ביום 24.4.2014 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר, ובה טען כי הדיון בתיק העיקרי מתנהל בעצלותיים לאחר שמספר רב של דיונים בוטלו מסיבות שונות שאינן תלויות בו, ולפיכך יש מקום להזמין בעניינו תסקיר משלים חדש לבחינתה של חלופת המעצר המוצעת על ידו.

10. ביום 7.5.2014 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה. בית המשפט המחוזי התייחס לכך שלא חלף זמן רב מאז נעצר העורר, וכי במהלך פרק הזמן שחלף נשמעו עדים בתיק, ואף סביר להניח שעד מועד הפגרה תסתיים שמיעת הראיות. בית המשפט המחוזי עמד גם על כך שלעורר עבר פלילי עשיר, כי מסוכנותו הברורה נלמדת מהמעשים המיוחסים לו וכי לא נמצאה בעניינו כל חלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו. בית המשפט המחוזי ציין עוד כי הוצע לעורר להמתין במובן זה שיוגש תסקיר משלים בעניינו בסוף חודש יוני, אולם העורר דחה את ההצעה.

11. על החלטה זו הוגש הערר שלפני. העורר טוען כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו זו כיוון שההסכמה למעצר עד תום ההליכים ניתנה תוך שמירת הזכות להגשת בקשה לעיון חוזר אף מחוץ למגבלות הרגילות שמטיל על כך סעיף 52 לחוק המעצרים - כאשר ניתן יהיה להציע חלופת מעצר חדשה.

12. המשיבה מתנגדת לבקשה. בעיקרו של דבר, היא מצביעה על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן העורר, אשר כשלעצמה שומטת את הקרקע, לשיטתה, מתחת לבקשתו לשחררו לחלופה שעליה הוא מצביע, ואינה נותנת לכאורה מענה לקשיים שעלו מן התסקירים הקודמים, ולא כל שכן נוכח עברו הפלילי המכביד. במישור הדיוני, המשיבה טוענת כי חלוף הזמן אינו מצדיק עיון חוזר בעת הזו, וכי נקודת הזמן המתאימה לכך היא לכאורה זו שעליה הצביע בית המשפט קמא - לאחר הדיונים המתוכננים לחודש יוני הקרוב ואשר בעקבותיהם יתבהר קצב התקדמותו של המשפט. בא כוח המשיבה ציין כי חרף ביטולם של שני דיונים, באופן כללי, התקדמותו של המשפט משביעת רצון ואף מהירה יחסית.

13. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות אני סבורה כי בית המשפט קמא איזן היטב את השיקולים הנוגעים להחלטה, ועל כן דין הערר להידחות.

14. ככל שהעורר טוען לכך שהוא זכאי לעיון חוזר מכוח ההחלטה מיום 12.2.2014, הרי שמהחלטת בית המשפט קמא עולה כי הוא לא דחה את הבקשה לעיון חוזר על הסף (בשל אי התקיימות התנאים לעיון חוזר) אלא בחן את החלופה שהוצעה על ידי העורר (הכוללת שני מפקחים צעירים) ולא מצא כי חלופה זו היא ראויה על פניה, בשים לב לשיקולים שהודגשו בתסקירים הקודמים ולמסוכנותו הרבה של העורר. מן העורר נשקפת מסוכנות ברורה - הן על פי עברו הפלילי, הן על פי המעשים החמורים המיוחסים לו והן על פי התסקירים שכבר הוגשו בעניינו. לכן, מבלי לקבוע מסמרות, ברי כי ככל שתמצא חלופה בעניינו של המבקש, עליה להיות הדוקה במיוחד.

15. לפיכך, בשים לב למכלול נסיבות העניין, נראה כי אכן, נקודת הזמן המתאימה יותר לבחינה חוזרת של השאלה

של שחרור לחלופת מעצר תהיה לאחר סיומם של הדיונים שכבר נקבעו, ומבלי לנקוט, כמובן, כל עמדה לגופם של דברים.

16. סוף דבר: דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"א באייר התשע"ד (21.5.2014).

שׁוֹפֵט
